

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 310.

79de Møde.

Fredagen den 17de Mai.

(Forts.)

Monrad: Jeg maa naturligvis være den ærede Forslagsstiller meget forbunden, fordi han har lagt den Vægt paa mine Ord, at han vil give dem en praktisk Anvendelse; men jeg vilde dog være ham endnu mere forbunden, naar han ikke havde indskrænket denne Anvendelse af mine Lærdomme blot til dette Æne, men ogsaa i andre Henseender havde lagt Mærke til hvad jeg har ytret her i Thinget. Han vilde da have bemærket, at det, jeg har holdt mig særdeles meget til, det er netop de tidligere, førend Grundlovens Udgivelse gjældende egl. Resolutioner, om hvilke jeg altid har fremhævet, at man ikke maatte røre ved dem, og at man kun i yderste Nødstilfælde skulde gaae hen og forandre i de kongelige Resolutioner, som vare givne inden Grundloven. Finantsubvalget er ogsaa i hele sin Behandling af Budgettet gaaet ud fra, at, naar H. S. Maj. Kongen som enevældig Herfter havde gjort en Bestemmelse med Hensyn til Embedsmænds Gagering, Pensionering osv., skulde vi ikke gaae hen og forandre denne, uden at der ialtfald var en ganske særdeles bydende Nødvendighed derfor. Det er den store Hovedgrundsaetning, hvorefter vi netop vilde knytte en Udvikling til den foregaaende, og hvorved vi søge at forebygge, at der ikke skal skee noget voldsomt Brud, men at Alt skal udvikle sig jævnt og naturligt, og denne store Hovedgrundsaetning skulde vi nu gjøre Brud paa, for derved at bortskjære et Beløb af 20,000 Rbd. Jeg kan naturligvis paa ingen Maade tilraade Thinget at gaae ind paa dette Forslag; jeg vilde ansæe det som en stor politisk Feil, en Feil, som maaskee kunde komme til at koste os mange Gange mere, naar man vilde begynde saaledes ganske pludseligt at slaae om i en anden Gade. Vilde man gaae den Vej

at underkaste de tidligere kongelige Resolutioner, som have finantseel Betydning, en Revision, saa vilde man sandelig faae meget Andet at revidere end disse faa enkelte Pensioner og Bartpenge; man maatte da underkaste Pensionsvaesenet i sin Heelhed en Revision, og slaae ind paa en ganske anderledes grundig Behandling, isædetfor at komme her til tredje Behandling og kaste et saadant Forslag ind i Thinget. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Bestemteste fraraade, at man skulde gaae ind derpaa. Hvad nu forøvrigt den Tanke angaaer, som ligger allerdybest paa Bunden af dette Forslag, den nemlig, at man skal normere et Maximum af 4000 Rbd. for fremtidige Pensioner, da staaer jo den ærede Forslagsstiller ingenlunde alene i den Henseende, thi det har jo Regjeringen selv foreslaaet, og Comitæen har jo endnu gjort yderligere Medsaettelse. Med Hensyn til Fremtiden vil Regjeringen altsaa være enig deri, og vi ville Alle gaae den samme Vej; det gælder altsaa kun om denne Mellemtilstand, med Hensyn til hvilken man ikke bør gjøre noget voldsomt Brud.

Finantsministeren: Angaaende de her stillede Forslag skulde jeg paa Ministeriets Vegne ikke have udtalt mig, idet vi trostigt tør forlade os paa det høitærede Things Afstemning i denne Sag, naar der ikke var et Punkt, som gav mig Anledning til at meddele nogle factiske Oplysninger, nemlig det Punkt, der blev fremhævet af den næstsidste ærede Taler med Hensyn til den Pensionssnydende, som er opført paa Listen over Vædringsforslag 15 Pag. 4 under Nr. 9. Der blev nemlig udtalt, at der i sin Tid ved hans Entledigelse var taget en Reservation om, at hans Pension kunde revideres af en kommende Rigsdag; dette er fuldkommen rigtigt, en saadan Reservation er tagen med Hensyn til ham, men jeg maa bemærke, at de Regler, som bleve givne Anvendelse paa ham, saavidt jeg veed, førstegang ef-